

Ιστορίες για την κιβωτό, που κουβαλούσε έναν μυθικό καμβά χαρακτήρων. (μέρος πρώτο)

Ήταν ένα μικρό καράβι, αλλά καθόλου αταξίδευτο. «Όμορφη Ελλάς» έγραφε πάνω στο ελλειπτικό πλωριό του. Παλιό, πολύ παλιό, αλλά αξιόπλοο. Μερικές στιγμές, δεν ήταν τόσο όμορφο. Κάποιες άλλες δεν ήταν και τόσο «Ελλάς». Αλλά όλο και κρατούσε, με μια περίεργη συνθήκη κρυμμένα, αυτά τα δυο συστατικά, κάπου στα τρισβαθα των αμπαριών του.

Και εκεί, που πήγαιναν να σβήσουν, εκεί που ήταν όλα σχεδόν χαμένα, κάτι γινόταν, αναπάντεχο θα 'λεγες και ερχόταν μια πνοή, ένας άνεμος και τα ξαναζωντάνευε. Είχε καταλήξει το αξιοπερίεργο της Ιστορίας. Δεν ήταν τυχαίο, που ακόμα πιο παλιά, σπουδαίοι καλλιτέχνες, οι εικονολήπτες εκείνης της εποχής, ζωγράφιζαν τις ηρωικές παραστάσεις του και στις Ευρώπες. Όπως: «Στα ερείπια του Μεσολογγίου», «Σφαγή της Χίου», «Σουλιώτισες».

Το βαπόρι «όμορφη Ελλάς», ήταν σαν μια κιβωτός. Στα καταστρώματα του κουβαλούσε κάθε πλάσμα. Κάθε ψυχή. Κι όχι μόνον αυτό, αλλά μέσα από τις ατελείωτες διασταυρώσεις, μα και από τα καλά ή κακά συναπαντήματα στις θάλασσες του κόσμου όλου, είχε αποκτήσει έναν μυθικό πλούτο χαρακτήρων.

Δεν κουβαλούσε μόνον ανθρώπους, μετέφερε και αγαθά. Ιδέες. Λέξεις που 'χαν μείνει καρφωμένες με γράμματα ανεξίτηλα στις λαμαρίνες του. Κάτι ακαταλαβίστικα του τύπου: «*...χρυσοφόρων Μήδων εστόρεσαν δύναμιν*»

, κάτι

«*δε δακρύζεις ποτέ σου μάνα μου Ελλάς, που τα παιδιά σου σκλάβους ξεπουλάς*»

Κάποιοι χορταίνουν μόνο που τις ψιθύριζαν, οι πολλοί αδιαφορούσαν γιατί πεινούσαν για άλλα βρώσιμα και πόσιμα. Μα οι λίγοι πέθαιναν για αυτές τις λέξεις. Και το βαπόρι όλο και πήγαινε. Ταξίδευε. Είχε κυβερνήτες, μηχανικούς, ύπαρχους, και πλήρωμα. Μα και αυτοί συχνά δεν ήταν ούτε όμορφοι ούτε τόσο «Ελλάς». Πολλές φορές, σαν είχε καιρό, ούτε στη γέφυρα δεν ανεβαίνανε.

Κρύφτηκαν και τότες που σάλπαρε για τελευταία φορά από τα ανατολικά παράλια. Τότε που η περηφάνια έγινε ντροπή. Τότε που ήρθαν τα ξαδέλφια από τ' απέναντι, που τα βάφτισαν τουρκόσπορους και τα περισσότερα έζησαν στις παράγκες. Τότε που από την Ιωνία, ξεριζώθηκε κάθε τι ελληνικό μετά από 25 αιώνες.

Χάθηκαν, κρυφτήκαν και 14 Αύγουστους αργότερα που υποταχτήκαμε στα μαύρα χιτώνια. Τότε που σάπιζαν στην τελευταία θέση οι ονειροπόλοι. Αργότερα το πράγμα θα πήγαινε χειρότερα. Όχι μόνον ήρθαν πειρατές και κούρσεψαν το βαπόρι, όχι μόνον έσβησαν το όνομά του από το πλωριό, όχι μόνον κόψανε το σιτηρέσιο και πέθαινε ο κοσμάκις χειμώνα καιρό, αλλά στο πρώτο κατάστρωμα βολτάραν οι ντόπιοι συνεργάτες τους, ενώ άλλοι έκαναν περιουσίες. Είχε παραφρονήσει ο μπούσουλας της ιστορίας. Είχε έρθει σκοτάδι ανυπόφορο, θανατηφόρο.

Τότε εμφανίστηκαν από τα απόμακρα, θυμωμένοι κάτι αξύριστοι, είκοσι σχεδόν χρόνια πριν τους barbudos της Καραϊβικής και εκατόν είκοσι μετά το κλεφτουριό. Κάτι αλύγιστοι, ανυπότακτοι. Το βαπόρι χώρισε στα δυο. Και έπλεε έτσι χρόνια, πολλά. Ακούγονταν τουφεκιές, το αίμα έρρεε από τα αποσπάσματα στα σκοτεινά καταγώγια, οι πληγές δεν έκλειναν και ο διχασμός καλά κρατούσε.

Μα οι λέξεις, λέξεις καρφωμένες, στους μπουλμέδες για να τις διαβάζουν με δυσκολία: *«Οι φίλοι μας που ζουν στις φυλακές Για εγκλήματα που δεν μπορούν να κάνουν»*. Πράγματα που είχε προφητεύσει ο αγριωπός πολέμαρχος μια φθινοπωρινή μέρα πάνω στο

μπαλκονάκι στην Λαμία. Αυτόν κι αν το πρόδωσαν όλοι. Όλοι όμως. Δεν τον άκουσαν και ακόμα πολεμάμε να καταλάβουμε, αν έκαναν καλά που δεν τον άκουσαν.

Ήταν απίθανο, πως άντεχε τούτο το σκαρί, καθώς χτυπιόταν συνέχεια στα όρτσα όταν: *«Έβραζε το κύμα του γαρμπή»*.

Υπόμενε ηρωικά, δεχόταν και τις θωπείες από τους συμμάχους του, που με τέχνη έσπερναν τον διχασμό. Το 'φερε ο καιρός, πέρναγαν σιγά – σιγά τα πολύ πονεμένα χρόνια, κι εκεί που φάνηκε ότι πήγαιναν να κοπάσουν οι θύελλες, να κλείσουν οι πληγές, εκεί που πήγαινε να πάρει μια ρότα της προκοπής, άνοιξαν κάτι ξεχασμένα καπόνια, κάτω από τα ακροδέξια φανάρια στο starboard, πρόβαλαν τα όπλα και το ακομοδέσιο πλημμύρησε από χακί στολές, αποφάσεις, διαταγές και παραποιημένη γλώσσα.

Ευτυχώς που το δικό μας χακί δεν είχε και πολλά κοινά με όσα κυρίεψαν άλλα βαπόρια νότια από τον πορθμό του Παναμά. Φτηνά, σχετικά, την εγλυτώσαμε. Άλλο θέμα αν την κρίσιμη στιγμή οι στραταίοι άφηκαν τον τόπο χωρίς προστασία, ρεζιλεμένο. Όλα έχουν ένα κόστος. Επέστρεψε έτσι, μετά από έντεκα τέρμινα και ο παλιός καπετάνιος που μετά από τόσους μήνους στις Ευρώπας, όπου εμορφώθη και εστιλβώθη, ήρθε να βάνει το βαπόρι στη ρότα τη σωστή. Να το οδηγήσει στα απάγκια, σε νερά ήρεμα, σε λιμάνια ασφαλή. Έγραψε στο πλωριό με γράμματα ζωντανά «Όμορφη Ελλάς» και συμπλήρωσε από κάτω «ανήκεις εις τη δύσιν».

Το κατάφερε, το έκαμε αφού έπεισε τους συμμάχους ότι θα ήμαστε φρόνιμοι και αξίζαμε να πλέουμε μαζί τους, στην μεγάλη αγκαλιά του πολιτισμένου στόλου τους. Την ίδια ώρα, ο δεύτερος σχημάτιζε στο μηχανοστάσιο με πράσινη μπογιά το σύνθημα «Ε.Ο.Κ. και Ν.Α.Τ.Ο. το ίδιο συνδικάτο» Σαν ήρθε όμως το πλήρωμα του χρόνου και ο δεύτερος έγινε πρώτος, βγήκε κι αυτός στη βαρδιόλα κυβερνήτης πιά, μα η μπογιά του έγινε μπλε και πέρα από κάτι συντάξεις και λοιπά δανικά στους επιβάτες της τρίτης θέσης, δεν άλλαξε κάτι η δική του αλλαγή. Είχε όμως, με μαεστρία, κουρσέψει όλα τα συνθήματα της τρίτης θέσης. Τους άφησε άοπλους από λέξεις. Ούτε οι μαυροχίτωνοι δεν είχαν καταφέρει κάτι παρόμοιο.

Όλο το βαπόρι πιά, έβλεπε τυράκια μόνον. Έβλεπε τα μεγαλεία, αγνοώντας τις φάκες. Είχαν ανοίξει όλα τα σαλόνια, κατάφορτα με πλούσια τα ελέη του Κυρίου. Μπερεκέτια. Χοροί, ανάπτυξη. Τα αμπάρια ήταν γεμάτα, τα μασίνια καλολαδωμένα, εργάζονταν στου φούλ. Φτιάξαμε και ένα πετούμενο, ναι βέβαια.

Ένα ωραίο αεροπλανάκι, που στο ρύγχος του έγραφε Χ.Α.Α. και είχε τις ευχές της

εξουσίας. Το πατρονάριζαν κάργα, ο Γιάννος και ο προϊστάμενός του. Τι Γιορτάδες μέρες! Η φτώχεια εξαφανίσθηκε. Και πέταγε το αερόπλανο, ψηλά και γρήγορα. Η ζωή κυλούσε ανάμεσα στο «πούλα» και στο «αγόρασε». Από τηλεφώνου. Τα σκαλιά της Σοφοκλέους έβγαζαν σπίθες. Και νέες εγγραφές και άλλα «κέρδη» στη χαρτούρα, την άυλη, όχι στις τσέπες μέχρι που... Μέχρι που το αεροπλανάκι έπεσε. Τότε πονέσανε πολλοί, χαρήκαν ελάχιστα. Εμ δεν βγαίνεις κερδισμένος από καζίνο. Το εμπεδώσαμε κι αυτό.

Μετά, γίναμε πλήρες μέλος του μεγάλου πολιτισμένου στόλου, με τα νεότευκτα, πλούσια βαπόρια. Δεν ήταν εύκολο αλλά μας βοήθησαν επαγγελματίες, που ξέραν του «...*μάρκετινγκ τα κόλπα και τα χούγια που μετατρέπει τις πατάτες σε αγγούρια*».

Έτσι τώρα πια στα λιμάνια που πιάναμε δεν χρειαζόταν να έχωμεν συνάλλαγμα. Είχαμε ενιαίο νόμισμα. Χαρές και πανηγύρια. Κανένας δεν πρόσεχε ότι η ίσαλος είχε φτάσει ίσα με τα όκια.

Πάνω στην ακράτητη ευφορία, προσκαλέσαμε και ένα τσίρκο, το οποίο μας τίμησε. Το δεξιωθήκαμε και γίναμε το πιο όμορφο βαπόρι του κόσμου για δεκαπέντε μέρες του Αυγούστου, του δύο τέσσερα. Φώτα, κακό, μουσικές, παρλάτες, ντόπες, ατυχήματα με μοτοσυκλέτες, τελετές, σκετσάκια μυστηρίου, αποδοκιμασίες στο στολίδι με τις σιδεριές του Κάλα Τράβα που πλερώσαμε μερικές δεκάδες φορές περισσότερο. Όλα τα είχε το σόου. Ο παράδεισος του προμηθευτή ήταν. Μπερδευτήκαμε λίγο, νομίζαμε ότι αγαπήσανε το ένδοξο παρελθόν μας, αλλά δεν ήταν έτσι. Όταν ξεφούσκωσε στο στήθος η φούσκα της περηφάνειας αρχίσαμε τους λογαριασμούς, ανάμεσα σε επιβλητικές εγκαταστάσεις που χάνονταν. Πόσο να κόστισε άραγε;

...η συνέχεια σε 48 ώρες.

υ.γ. Η πολύ βασική ιδέα ήταν γέννημα Γενοβίτη οικονομολόγου, με έντονο Ελληνικό στοιχείο, του οποίου η επαγγελματική δραστηριότητα έχει να κάνει με θαλάσσιες μεταφορές. Την διαφοροποίησα, την προβίβασα σε σενάριο, του έδωσα μεγαλύτερες χρονικές διαστάσεις, του προσέφερα περισσότερα στοιχεία, έβαλα χαρακτήρες, προσέθεσα διαλόγους άλλαξα την αρχή, μετέβαλα και το φινάλε. Έτσι το σερβίρω ως μια μικρή φωνή ανάμεσα σε διαμαρτυρία και θλίψη. Με καρύκευμα μιας δόσης μαύρου χιούμορ. Με την νοστιμιιά από το αλάτι του (αυτό)σαρκασμού και το πιπέρι της (αυτό)κριτικής.